

KISFALUSI ÚTTÖRŐ CSAPATOK ÉVES SPORTNAPTÁRA

Úttörő csapataink évek óta kialakult tervek alapján végzik a sporttevékenységet. Változatlanul gondot jelent a kislefusi, illetve a tanyai csapatok sportmunkája, ahol sokszor létesítmény vagy felszerelési hiány gátolja az intenzívebb sportmunkát. Az úttörőmozgalom, az úttörősport nem mondhat le a kislefusi és a tanyai gyerekek rendszeres sporttevékenységének biztosításáról.

A kisiskolák sportmunkájához is elengedhetetlenül szükségesek a legfontosabb tárgyi feltételek, amelyek jórésze társadalmi munkával is előteremthető. A legelemibb létesítményépítés biztosítására alkalmasak a kislefusi (tanyai) iskolaudvarok, ahol kézilabdapálya építése kapuk felállításával megoldottnak tekinthető; ez szükség esetén kispályás labdarúgás céljára is megfelel. A pálya szélén elkészíthetjük az ugrómedret, a labdajáték pályán vagy mellette (kifutási lehetőségre is gondolva) futópályát jelölünk ki.

A legszükségesebb felszerelések mindenütt adottak: ugyanis az úttörőcsapataink által vásárolt, mind pedig az ÁIST-k és a művelődésiügyi osztályok támogatásából az alábbi felszerelések rendelkezésre állnak kislefapatainknál: 1—1 db futball- és kézilabda, 1 pár magasugrómerce (házilag is elkészíthető) léccel (vagy zsineggel), 6 db kislefda, 1 db mérőszalag, 1 db ping-pongasztal, (ha nincs a csapatnak, a kultúr-otthonban vagy a KISZ-szervezetben biztosan van), néhány sakk-készlet (őrsönként vagy egyéni tulajdonban), 1 db talajszőnyeg (rongyszőnyeg is megteszi), 1 db ugrószekrény, 1 db versenyóra.

A felsorolt felszerelések közül problémát csak a versenyóra jelenti. Az előbbi felszereléseket pl. minden Tolna megyei kisiskolánál biztosították. A versenyóra problémát pedig úgy oldották meg, hogy minden járási ÁIST négy versenyórát kapott, s mivel a nagyobb iskolák amúgy is rendelkeznek saját órával, az ÁIST-k elsősorban a kisiskolák házi és páros versenyeit segítik beosztás szerint versenyórával.

E tárgyi feltételek mellett a Tolna megyei kis és tanyai csapatok az év úttörő sportfoglalkozásainak sportnaptárát általában így készítik el:

Hó	Hét	Fogl. sz.	Anyag
Szept.	1.	1.	Az év foglalkozásainak megszervezése; hely, időpont, program, sportfelelősök megválasztása stb.
	2.	2.	Káderképzés: atlétikai és labdarúgó versenyszabályok. — Vagy: Ki mit szeret? — elnevezéssel játékos sportvetélkedő.
	3.	3.	Őszi négytusa: 60 m síkfutás, távolugrás.
	4.	4.	Őszi négytusa: magasugrás.
Okt.	1.	5.	Őszi négytusa: kislefdaugrás.
	2.	6.	Felkészülés: lányoknak kézilabda, fiúknak labdarúgás.
	3.	7.	Őrsök közötti mérkőzések fenti sportágakból.
	4.	8.	Ugyanaz. — esetleg páros verseny kézilabdában és labdarúgásban a szomszédos kisiskolával.
Nov.	1.	9.	„Köszöntsük november 7-ét!” címmel mezei futóverseny.
	2.	10.	Asztalitenisz és sakk sportágakban: felkészülés.
	3.	11.	Ugyanaz.
	4.	12.	Őrsi bajnokságok.

Dec.

1. 13. Házi bajnokság.
2. 14. Párosverseny a szomszédos kisiskolával.
3. 15. Téli havas-jeges program: szánkázás, sízés, korcsolyázás, hóemberépités.

Téli szünetben:

Káderképzés: kézilabda és atlétikai versenyszabályok megismerése.

Jan.

1. 16. Az időjárásnak megfelelően a dec. 3. hetére javasolt program folytatása.
2. 17. Ugyanaz.
3. 18. Párosverseny a téli sportágakból; esetleg téli számháború.

Febr.

1. 19. Torna: felkészülés a tantervi anyagból. Talajgyakorlat: guruló átfordulások, kézállás, tarkóállás, kézenátfordulás oldalt, fejállás stb.; szekrényugrás: függőleges repülés, átterpesztés.
2. 20. Ugyanaz.
3. 21. Ugyanaz, és a talajgyakorlati elemek összekötése, egyszerű műszabadgyakorlat kialakítása.
4. 22. Ugyanaz.

Márc.

1. 23. Házi bajnokság tornából.
2. 24. Párosverseny tornából.
3. 25. Kézilabda: órsők közötti házi verseny.
4. 26. Ugyanaz.

Ápr.

1. 27. Párosverseny kézilabdában.
2. 28. Atlétika: felkészülés.
3. 29. Ugyanaz.

Máj.

1. 30. Házi bajnokság.
2. 31. Ugyanaz.
3. 32. Kerékpártúra.
4. 33. Kirándulás — a szomszédos kiscsapattal közösen, számháborúval egybekötve.

Jún.

1. 34. Az év munkájának értékelése.

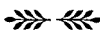
Az évi program természetesen a helyi sajátságoknak megfelelően módosulhat és bővül is a gyakorlatban. A víz melletti csapatok a munkatervükbe beveszik szeptember elejére vagy május végére—június elejére az úszást, a Sárközben divatos a méta játék, jó jégviszonyok mellett jégbokiznak Uzdon, és így tovább sorolhatnánk a helyi lehetőségek alkalmazását.

Fő irányelv: a 2—3 sportőrs (erősen csökkentett létszám mellett is jó sportközösségek!) 1—2 hetes házi előkészület, verseny-mérkőzés után rendszerint páros versenyt ví a szomszédos kiscsapattal, esetleg egyszerre több kiscsapat villámtorna keretében. Erre annál is inkább szükség van, mert kevés a tanulói létszám, és így a házi versenyek csak kevés mérkőzésszámot adnak, s az úttörőpróba sportkövetelményeinek tel-

jesítését a kiscsapatoknál is meg kell oldani. E csapatoknál a felkészülés, az edzés is megengedhető, mert testnevelési és egyéb sportalkalommal is kevesebbel rendelkeznek, mint a nagyobb iskolák tanulói. Így csinálják számos kiscsapat körzetében, különösen jól bevált Tengelic kisiskolái körében. Felmerül még az, hogy ezek a kisiskolák hogyan vegyenek részt egyes sportágak magasabb szintű bajnokságaiban, amelyet az ÁIST-k bonyolítanak le. Jól bevált, hogy pl. Kistapé legjobbjai a bikácsi úttörőcsapat válogatottjaiként indulnak a járási bajnokságban, mivel önállóan amúgy sem tudnának kiállni az alacsony létszám miatt; de egyes járásokban sikerrel próbálkoztak meg a kisiskolák önálló bajnokságainak megrendezésével, aminek nagy hagyománya van a szekszárdi járásban, ahol már másfél évtizede rendezik meg 12 kisiskola úttörő-olimpiáját Albert Antal Cserenc-pusztai tanító — ma középiskolai testnevelő tanár, szakfelügyelő — kezdeményezésére.

Az itt adott program mintegy keretet ad az évi munkára, hogy mikor, mivel foglalkozhatnak kiscsapatuk; a tartalmi munka, a végleges terv elkészítése a helyi lehetőségek; sajátosságok figyelembevételével kell, hogy megtörténjen.

Novák István
Bátaszék

Szemle

„A III. NEMZETKÖZI POLITECHNIKAI SZEMINÁRIUM

(Tankönyvkiadó, 1965.)

1965 áprilisában Szófiában kilenc ország küldöttei több mint egy héten át tanácskoztak a politechnikai képzés és nevelés eddigi tapasztalatairól. Az egyes országok képviselői beszámoltak a problémáival kapcsolatos különböző szervezeti megoldásokról, a gazdasági és pedagógiai vonatkozásokról. A Tankönyvkiadó fenti cím alatt közreadott füzet, amely a pedagógia időszerű kérdései külföldön — sorozatban jelent meg, jól érzékelteti az azonos elvi kiindulás mellett mutatkozó felfogásbeli és megoldásbeli különbségeket. A kiadvány lényegében a szemináriumon elhangzott előadások, hozzászólások egy részét tartalmazza.

A könyvhöz Dr. Medgyes Béla írt bevezető tanulmányt. Ebben elmondja, hogy a Nemzetközi Politechnikai Szeminárium a szocialista országok pedagógiai tapasztalatcseréjének jelentős fóruma. Első ízben 1960-ban Moszkvában ült össze, 1962-ben Hallében tanácskozott, 1965-ben pedig Bulgária látta vendégül a küldötteket Szófiában. A harmadik találkozón résztvevő országok: Bulgária, Csehszlovákia, Jugoszlávia, Lengyelország, Mongólia, Német Demokratikus Köztársaság, Románia, Szovjetunió és Magyarország.

A szeminárium tanácskozásai plenáris és szekciósüléseken folytak. A megalakított szekciók közül az első az általános iskolák, a

második a középiskolák politechnikai képzéssel kapcsolatos problémáit tárgyalta.

A politechnikai képzés feladatait csaknem minden felszólaló érintette. E témáról Sapovalenko szovjet küldött tartott átfogó referátumot.

Előadásában elmondotta, hogy „A politechnikai oktatás feladata, hogy tudományos alapismereteket nyújtson a modern termelésnek és legfontosabb ágainak technikájáról, technológiájáról, szervezetről és gazdaságtanáról, felfegyverezze a tanulókat a modern termelési eszközök kezelésének elemi készségeivel, bevonja őket a közhasznú és a termelőmunkába, kifejlessze a munkához való kommunista viszonyukat és modern munkakultúrára nevelje őket!” Az igazán korszerű termelés alapjainak ismerete ma már az általános műveltség tartozéka és egyben a szakmai ismeretek alapjául is szolgál.

A felszólalások lényegében ebből az állásból adták elő mondanivalójukat. Az általános iskolák vonatkozásában még a megvalósítás formái is nagyjából azonosak. Nem így a középfokon. Az itt folyó képzés tartalmi és szervezeti formáit illetően már korántsem alakult ki egységes kép. A kiadványban leközölt előadások reális képet nyújtanak a különböző elgondolásokról és kivitelezésekről.

A könyv tartalma minden általános és középiskolai nevelőt, — elsősorban a gyakorlati foglalkozást vezetőket — közelről érint. Olyan problémákat tárgyal, melyeknek megoldása